

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΔΥΣΟΔΕΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Κώστας Μητροπέτρος, όπως και πολύ άλλοι, άλλωστε, ήταν εδώ και καιρό φυλακισμένος. Φυλακισμένος της μισθωτής εργασίας, φυλακισμένος της καπιταλιστικής πόλης, φυλακισμένος των ιεραρχικών κανονικοτήτων που αυτό το σύστημα όριζε και περιφρουρούσε. Συνειδητοποιώντας αυτή την φυλακή, παρόλη της την απεραντοσύνη και παντοδυναμία, επέλεξε να μην παραιτηθεί, να μην εσωτερικεύσει τις κανονικότητες της, να μην παραδοθεί σε αυτές. Επέλεξε, όπως λίγοι, την ρήξη. Μέσα στην δυναμική αυτή διαδικασία ερμηνείας της φυλακής, αναζήτησης των δομικών της στοιχείων, ανίχνευσης των δυνάμεων που την αρνούνται, σύνθεσης τους μέσα από τις διαδικασίες σύγκρουσης με αυτή, βάζοντας με τις όποιες δυνάμεις του την ελευθερία μπρος από την επιλωμένη επιβίωση, βρέθηκε στα χέρια των δεσμοφυλάκων αυτής της φυλακής. Με τον φόβο του εγκλεισμού, από τον Ιούνιο του '98 που συνελήφθηκε, αλλά από το νοέμβριο του '98 με τον ίδιο τον εγκλεισμό, προσπάθησαν να τον τσακίσουν για να πειθαρχήσουν αυτόν και τους γύρω του, για να διατηρήσουν την τάξη νεκροταφείου μες στην κοινωνία- φυλακή. Ο Κώστας Μητροπέτρος εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί, και μέσα από την φυλακή εξακολουθεί να παλεύει ενάντια στην μικρή και μεγάλη φυλακή, εξακολουθεί να παλεύει για την υπόθεση της ελευθερίας.

Τα γεγονότα

Στα πλαίσια συνολικότερων σοσιαφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων μέσα στην νέα ελληνική κοινωνία κατατίθεται ο νόμος 25/25 για την εκπαίδευση. Μεταξύ των άλλων, η επετηρίδα των καθηγητών καταργείται και αντικαθίσταται από εξετάσεις. Έτσι από το προηγούμενο καθεστώς του "δικαιώματος στην απασχόληση" (κομμάτι μιας γενικότερης προηγούμενης σοσιαλδημοκρατικής ρύθμισης), γίνεται η προσπάθεια μετάβασης στο καθεστώς του "απασχολήσιμου" της προσωρινότητας και του ανταγωνισμού. Ο στόχος εμφανής. Η απασχόληση να θεωρηθεί έπαθλο για αυτούς που τα καταφέρνουν σε κάθε μορφής εξέταση, ενώ η ανεργία να βιωθεί ως προσωπική αποτυχία -ανικανότητα, έτσι ώστε η οργή για την ανεργία να μετατραπεί σε αυτομομφή για την αποτυχία. Οι νόμοι της σοσιαφιλελεύθερης ζούγκλας -ο ικανότερος επιβιώνει- σε θεσμική εφαρμογή.

Μια σειρά από κινητοποιήσεις ενάντια στην αναδιαρθρωτικές αλλαγές ξεκινούν, είτε από ανθρώπους που βλέπουν ότι χάνουν την αυριανή απασχόληση τους ως μισθωτοί στο δημόσιο τομέα, είτε από ανθρώπους που για λόγους συνείδησης δεν θέλουν να μουν στο παιχνίδι της επικράτησης του ισχυρότερου ενάντια στους δίπλα τους. Ξεκινούν λοιπόν αμυντικές κινητοποιήσεις για την διατήρηση των υπολειμμάτων της προηγούμενης σοσιαλδημοκρατικής ρύθμισης, της "εγγυημένης απασχόλησης για όλους". Κινητοποιήσεις που, βρίσκόμενες ως επί το πλείστον κάτω από τον έλεγχο του συνδικαλιστικού αριστερού - αριστεριστικού συναφιού, περιφρουρούν την νομιμότητα ως προς τις μορφές που παίρνει ο αγώνας, αρνούνται να βάλουν στο κέντρο το ίδιο το ζήτημα της σύγκρουσης κεφαλαίου εργασίας και των αναδιαρθρώσεων, εξαφανίζοντας έτσι την δυνατότητα συνάντησης στην βάση αυτών των ζητημάτων με άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Επίσης αρνούνται να βάλουν ζητήματα που έχουν να κάνουν με τον ρόλο του εκπαιδευτικού στην αναπαραγωγή του ιεραρχικού-εκμεταλλευτικού συστήματος, στην λειτουργία του ως κρατικού δεσμοφύλακα του σχολείου φυλακή, αδυνατώντας έτσι να συναντηθούν με τους φυλακισμένους της καπιταλιστικής εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Η έκταση ωστόσο των αναδιαρθρώσεων είναι τέτοια, που περιθώρια εκτόνωσης ακόμη και αμυντικών αγώνων δεν υπάρχουν, έτσι οι κινητοποιήσεις οδηγούνται σε σύγκρουση, με σημείο σταθμό τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ.

Παρότι στις κινητοποιήσεις όλα τα προηγούμενα ζητήματα δεν έγιναν κεντρικά με αποτέλεσμα να μην μπορούν να υπερβούν τον χαρακτήρα μιας δυναμικής κλαδικής αντιπαράθεσης, εντούτοις σε ένα κομμάτι των κινητοποιούμενων (στους οποίους κυριαρχούσε το προηγούμενο διάστημα ως κίνητρο αγώνα η άρνηση τους να πατήσουνε για να την γλιτώσουνε πάνω στους άλλους) κάποια στερεότυπα σπάζουν, μια διάθεση συνολικότερης αντιπαράθεσης αρχίζει να πλανιέται, και αυτό αντανακλάται και στις μορφές που παίρνουν οι κινητοποιήσεις μπροστά στα εξεταστικά κέντρα, καθώς και την προσωρινή, δυστυχώς, αλλά πλήρη απώλεια ελέγχου του κόσμου από τις πυροσβεστικές συνδικαλιστικές ηγεσίες. Εκεί βρίσκεται και ο Κώστας Μητροπέτρος, με πολλούς άλλους, νιώθοντας μέσα από τους καπνούς των οδοφραγμάτων τις μυρωδιές της ελευθερίας, την αρχή της υπέρβασης του κλαδικού και των ρόλων...

16 Ιούνιο '98. Δικαστήρια στην Ευελπίδων. Συμμορία εθνικοσοσιαλιστών επιτίθεται σε συγκεντρωμένους συμπαράστατες των δικαζομένων - συλληφθέντων από τις συγκρούσεις στα εξεταστικά κέντρα τις προηγούμενες μέρες, στέλνοντας έναν από αυτούς στην εντατική.

18 Ιούνιο '98. Πλατεία Κάνιγγος. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στις δολοφονικές επιθέσεις των εθνικοσοσιαλιστών, ενάντια στην δολοφονική τάξη που εκκολάπτε το αυγό του φιδιού. Στις συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, ένας διαδηλωτής καταλήγει στο νοσοκομείο με αστυνομική σφαίρα στην κοιλιά. Σύλληψη του Κώστα Μητροπέτρο, συγκάλυψη των γεγονότων, εκτόνωση του κόσμου από καθεστωτικές συνδικαλιστικές αριστερές και αριστεριστικές οργανώσεις.

18 Νοέμβριο '98. Μετά από πέντε μήνες διαρκών αναβολών και αφού οι όποιες συλλογικοποιήσεις γύρω από τον αγώνα των αδιόριστων ατονούν και οι καθεστωτικές εσωτερικές αστυνομίες των κινημάτων κάνουν ότι μπορούν για να αποκοινωνικοποιήσουν την υπόθεση του Κώστα Μητροπέτρο, εισαγγελείς και μπάτσοι τον προφυλακίζουν. Δεν συνεμορφώθη κι άλλωστε δεν τους άφησε και περιθώρια. Δεν εμφανίστηκε ούτε στην απολογία του, ούτε με την γενικότερη στάση του, σαν ο τυχαίος περαστικός ή έστω σαν μετανοημένος. Δεν αποκήρυξε μετά βδελυγμίας τις κοινωνικές συγκρούσεις, δεν ξέχασε τους φυλακισμένους συντρόφους, δεν έγινε πρώτη ύλη για καριέρες δεν παραδόθηκε στην αριστερά που σφυρίζει αδιάφορα όταν δεν διαλοστέλνει την κοινωνική βία, δεν έγινε σκαλοπάτι για τους υπερασπιστές των δικαιωμάτων μιας εκσυγχρονισμένης αστικής δημοκρατίας, δεν αποκοινωνικοποίησε τις πράξεις του, δεν νομιμοποίησε τα ΜΜΕ, έμεινε εκεί που είχε ήδη έντιμα επιλέξει. Κρατώντας όχι απλά την αξιοπρέπεια, αλλά και την θέση του στα οδοφράγματα του πολέμου για την κοινωνική απελευθέρωση γνωρίζοντας ότι αυτός ο πόλεμος δεν είναι διανοουμένιστικο χόμπι, τόπος φρικιάρικων συναντήσεων, τσάμπα μαγκιά, φαντασίωση διαφυγής, αλλά είναι ο πόλεμος του.

Η αποφυλάκιση του Κώστα Μητροπέτρο και του Νίκου Μαζιώτη, ανθρώπων που έξω και ενάντια από το ρόλο του θύματος παίρνουν ενεργή θέση στον κοινωνικό πόλεμο με την πλευρά των εξεγερμένων, πολύ λίγο περνάει από τα χέρια μας. Το ήξεραν από την αρχή και οι ίδιοι και για αυτό η αδιαπραγμάτευτη θέση τους κάνει όλα τα καθεστωτικά σκυλιά να λυσσάνε για να τους εξοντώσουν και τους προοδευτικούς προστάτες δικαιωμάτων να σιωπούν ηχηρά.

Ο Κώστας Μητροπέτρος πάλευε έξω από την φυλακή ενάντια στον εγκλεισμό μέσα στις καθεστωτικές κανονικότητες, αγωνιζόμενος για την δημιουργία ενός συλλογικού απελευθερωτικού "εμείς", γι αυτό και οδηγήθηκε στη φυλακή.

Αναλογεί σε μας να αρνηθούμε πρώτα από όλα να γίνουμε κομμάτι αυτού που πολεμάμε, να βολευτούμε στα μικροαστικά υπνωτήρια - αναπαυτήρια, ή ακόμα χειρότερα να χρησιμοποιήσουμε αυτούς τους αγώνες ως εφιαλτήρια καθεστωτικών καριέρων ...

Μας αναλογεί το να σπάσουμε την συνωμοσία της σιωπής, τη συκοφαντία της αποκοινωνικοποίησης γύρω από την υπόθεση τους, το να σπάσουμε τη σιωπή γύρω από τους αδιαπραγμάτευτους αγώνες για την ελευθερία, να δείξουμε ότι οι αιτίες που τους οδήγησαν περήφανους στη φυλακή εξακολουθούν να παραμένουν ζωντανές και αγωνιζόμενες στους δρόμους...

Μας αναλογούν να συμβάλλουμε στις αυριανές πυρκαγιές, στους μικρούς και μεγάλους κοινωνικούς αγώνες χειραφέτησης, στις υπονομεύσεις και τις ανατινάξεις όλων αυτών που μας κάνουν ξένη τη ζωή μας...

Ενάντια στις καθημερινές παγίδες, τις σιωπηλές συναινήσεις, τις ηχηρές επανεπανάξεις, ενάντια στον παγωμένο κόσμο της επιβίωσης, να βάλουμε μπρος τις καινούριες έντιμες περιπέτειες της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Αλληλεγγύη στον αναρχικό Κώστα Μητροπέτρο.

Κοινωνικός -ταξικός πόλεμος παντού.